

Inhoudsopgave

Voorwoord .....

Inleiding.....

Kolossenzen 1 .....

1.1 Adressant, geadresseerden en zegen .....

1.2 Paulus' dankbaarheid voor geloof en liefde.....

1.3 Paulus bidt voor wijsheid, inzicht en kennis.....

1.4 Christus is Schepper en Heer van alle dingen.....

1.5 Christus' Godheid en Zijn verzoenend werk.....

1.6 Paulus als dienaar van de Gemeente .....

Kolossenzen 2.....

2.1 Paulus' strijd voor de gelovigen.....

2.2 Alle wijsheid is in Christus te vinden.....

2.3 De besnijdenis van het hart en de doop .....

2.4 Christus' heerschappij en het judaïsme .....

2.5 Gestorven voor de wereldgeesten.....

Kolossenzen 3.....

3.1 Met Christus verborgen leven in God .....

3.2 Afleggen van slechte daden.....

3.3 Aandoen van goede daden.....

3.4 Heerschappij van Christus' vrede en woord.....

3.5 Vrouwen/mannen, kinderen/vaders, slaven/heren .....

<u>Kolossenzen 4</u>	
<u>4.1 Heren</u>	
<u>4.2 Aansporing: oproep tot gebed, waakzaamheid en wijsheid</u> ...	
<u>4.3 Mededelingen</u>	
<u>4.4 Paulus' eigenhandige groet</u>	

Voorwoord

Deze Bijbelstudies bij de Kolossenzenbrief zijn uitgegeven om iedereen die een beetje thuis is in de Bijbel, te helpen zich verder te ontwikkelen. Het gaat daarbij om geloofsverdieping. Het is een vers voor vers verklaring, die aan het denken moet zetten. Deze studie is uitermate geschikt voor Bijbelstudiegroepen en huiskringen. Er zijn per paragraaf vragen ter overdenking en bespreking toegevoegd.

Er wordt niet naar allerlei historische of theologische details verwezen. Dit boek gaat, rechthoekig rechtaan, van vers naar vers, zonder slalomend van de ene naar de andere exegeet te gaan. In strikte zin is het geen commentaar.

Vanzelfsprekend is er wel sprake van theologie en exegese, maar dan meer in de zin dat de auteur zelf jarenlang leesmateriaal en levenservaring, in hoofd en hart, heeft verzameld als bron van kennis.

De inzet is, dat iedere 'student' van de Bijbel, dit boek moet kunnen lezen. De directe inhoud, van dat wat in de Kolossenzenbrief naar voren komt, staat centraal. En niet zozeer wát en wélke theologen na Paulus over de teksten hebben gezegd. Daarom ontbreekt een notenapparaat en een bibliografie. Hopelijk vergroten de beperkingen van deze studie de leesbaarheid van dit boek.

Deze Bijbelstudies willen niet strikt wetenschappelijk, maar ook zeker niet onwetenschappelijk zijn. Zij willen te denken

geven. Want de auteur heeft in een gelovige omgang met de God van de Schrift, zijn weg door de Kolossenzenbrief willen vinden. Opdat mensen erdoor veranderd worden.

Ik wil in dit voorwoord mijn vrouw bedanken, die mij de tijd en gelegenheid heeft gegeven om aan deze studie te werken.

Koert Koster

Inleiding

Paulus stelt zichzelf in de brief aan de Kolossenzen voor als een apostel van Jezus Christus (Kol.1:1). Hij is gezant van Christus en doet een beroep op het Hoogste Gezag. Hij is gezonden in opdracht en door de wil van God Zélf. Waarschijnlijk beroept hij zich *nadrukkelijk* op dit Apostolische Gezag omdat hij het één en ander heel duidelijk aan de kaak wil stellen, namelijk de valse leer waarin de gelovigen te Kolosse verstrikt dreigen te raken (o.a. Kol.2:8,16). Het gezonde leergezag staat op de helling.

Kolosse is een stad in Phrygië, een provincie in Klein-Azië (Turkije), waar Paulus zelf nog nooit geweest was (Kol.2:1). Hoewel Paulus deze gemeente te Kolosse dus niet zelf heeft gesticht, maar Epafras, laat hij zijn leergezag gelden. Epafras, een mededienstknecht, brengt Paulus op de hoogte van goede ontwikkelingen, namelijk hun geloof en liefde, maar wijst hem ook op de gevaren die op de loer liggen (Kol.1:7,8).

Paulus schrijft deze brief hoogstwaarschijnlijk in de gevangenis te Rome (Kol.4:3, Hand.28:16 e.v.). Zijn medegevangenen noemt hij bij naam (Kol.4:10). Daarom wordt deze brief logischerwijs 'gevangenisbrief' genoemd.

Paulus zet alle zeilen bij om duidelijk te maken dat kennis die slechts voorbehouden is aan *enkelen*, niet de kennis van Christus is. Én: dat alle wijsheid *alleen in Christus* te vinden is (vgl.1:28, 2:3, 2:23). Hij stelt ook dat de gelovigen zich niet mee moeten laten slepen door ijdele en menselijke theorieën die hen (van de waarheid van Christus) afleiden. Daarmee

doelt hij hoogstwaarschijnlijk op Griekse filosofieën zoals die der Stoa en Gnostiek (Kol.2:8).

Deze wijsgerige stromingen *geloven* dat men alleen tot ware kennis kan komen via de weg der onthouding en het verzaken van het wereldgebeuren (2:23). Deze weg van introspectie en geheime inwijding is slechts voor weinigen weggelegd, die als enigen tot de waarheid opklimmen (2:17). Door ascese wordt gnosis, dat is geheime kennis, bereikt.

De sleutelwoorden van deze brief zijn: kennis, wijsheid, Hoofd (Christus), verborgen, volmaakt.

Daarnaast lijkt Paulus expliciet te waarschuwen voor dwaalleraren die wetticisme verdedigen. Zij verkondigen dat men zich moet onthouden van allerlei soorten voedsel door 'niet aan te raken en niet te eten' (Kol.2:16,21). Ook de joodse feestdagen moeten strikt in acht genomen worden.

In het tweede gedeelte van Paulus' brief aan de Kolossenzen gaat hij in op allerlei zaken van praktische aard die te maken hebben met de omgang met elkaar in sociale verhoudingen. Zo komt de verhouding tussen meesters en hun slaven uitvoerig aan bod. Ook het functioneren van het gezin komt ter sprake. Dit alles bezien *vanuit* een hemels perspectief *gericht op* hemelse zaken, opdat hun focus niet op aardse zaken ligt (Kol.3).

Kolossenzen 1

1.1 Adressant, geadresseerden en zegen

(vers 1) Paulus stelt zichzelf voor als de auteur van deze brief. Hij beroept zich daarbij tegelijkertijd op de Hoogste Autoriteit die hem de volmacht heeft verleend om deze brief te schrijven. Het is 'om Gods wil'. Hij is een geroepen apostel, die in dienst staat van Jezus Christus. Samen met 'zijn en onze broer' Timotheüs. Paulus en Timotheüs samen zijn adressanten.

(vers 2) De heiligen te Kolosse zijn de geadresseerden. Ongetwijfeld is er 'slechts' één brief naar Kolosse verstuurd om voorgelezen te worden aan alle gelovigen die daar vergaderd waren 'tot de Naam van de Here Jezus'. Het gaat hem om alle broers en zussen samen, die één 'ecclesia' vormen. Zij zijn, hoewel uiterlijk en innerlijk (qua karakter en achtergrond) totaal verschillend, één in Christus. We zullen in het vervolg van deze brief nog zien dat alles niet draait om hén als gelovigen, maar om Christus als het Hoofd die hen, vanuit de hemel, samenbindt. Hij is het Centrum en Coördinatiepunt van hun functioneren op aarde.

~ **Gespreksvraag 1:** *Paulus en Timotheüs richten zich tot de christenen te Kolosse. Mogen wij ons zelf ook tot de geadresseerden rekenen? Waarom wel of waarom niet?*

1.2 Paulus' dankbaarheid voor geloof en liefde

(vers 3) De gebeden van Paulus voor de gelovigen te Kolosse zijn tegelijkertijd *dankgebeden*. Het is altijd bidden mét dankzegging én als Paulus bidt dan noemt hij hen (Vgl. Fil.1:3, 1Tes.1:2, 2Thes.1:3). Bidden zonder dankbaarheid is, wat Paulus betreft, onmogelijk. De God die hij aanroept, is God de Vader. De Vader van onze Here Jezus Christus. Die Vader is hun Vader én die Vader is hun God. Blijkbaar is de Geadresseerde voor Paulus *in principe* altijd God de Vader. Dat wil echter niet zeggen dat christenen zich niet tot God de Zoon of tot God de Heilige Geest mogen richten. We hebben te maken met de *Drie-ene God* en Die is, in welke Hoedanigheid of Personificatie ook, ons (dank)gebed waard. Sterker: we worden er elders toe opgeroepen niet 'slechts' de Vader, maar ook de Zoon, te eren (Joh.5:23).

(vers 4) Paulus heeft niet alles uit de eerste hand. Hoewel de Here Jezus ook aan Hem verschenen is (Hand.9:5), weten we niet zeker of hij Jezus als *Mens op aarde* van nabij gekend heeft. Sommige kennis heeft hij blijkbaar 'van horen zeggen'. Ook nu gaat het om kennis 'uit de tweede hand'. Paulus heeft gehoord dat de gelovigen te Kolosse in de Opgestane Jezus geloven en dat ze dit geloof mede uitdragen door hun *zichtbare* liefde tot alle heiligen. Het gaat hier verder dan een innerlijke gesteldheid van: een 'warm hart toedragen'.

(vers 5) De reden van dit *zichtbare en actieve geloof*, ligt in het feit dat zij hopen op dat wat in de hemel voor hen klaar ligt. Geloof wordt *bevestigd én beloond!* Deze beloning

wordt elders geconcretiseerd (1 Petr.1:4). Er is gegronde hoop als *toekomstmuziek*, maar er is ook een hoop die *nu al* gestalte krijgt onder de gelovigen in de tegenwoordige tijd (Hebr.11:1). Zij hebben over die hoop gehoord toen het evangelie verkondigd werd. Dit evangelie is het Woord der waarheid. Het houdt een belofte in die waarachtig is.

(vers 6) Niet alleen in Kolosse, maar in de gehele toenmalige wereld waar Paulus en de zijnen actief zijn geweest, draagt het vrucht. Onder hen is die vrucht en groei van het evangelie te zien. Vanaf het begin dat zij het gehoord en ontvangen hebben en zó Gods genade hebben leren kennen.

(vers 7) Dit evangelie is tot hen gekomen door bemiddeling van een mens, namelijk door Epafras, een geliefde medewerker van Paulus en Timotheüs. Hij heeft zich bewezen als trouwe dienstknecht van Christus. In die hoedanigheid heeft hij zich voor de gelovigen te Kolosse ingezet en heeft hij hen onderwijs gegeven.

(vers 8) Dit onderwijs in het evangelie heeft *vrucht* voortgebracht, namelijk *geestelijke liefde*. Het gaat hier niet om een natuurlijke liefde of vorm van genegenheid, maar om liefde die uit de Heilige Geest voortkomt. Hij is de Bron en Oorsprong van deze liefde en Hij wekt die in hen tot leven.

~ **Gespreksvraag 2:** *Is het voor ons ook mogelijk om 'evenwichtig te bidden', namelijk tegelijkertijd te vragen én te danken? Vertel... (vers 3)*

~ **Gespreksvraag 3:** *Waar denk jij aan als je het over hoop hebt? Wat verstaat Paulus onder de christelijke hoop? (vgl. ook Hebr.11:1)*

1.3 Paulus bidt voor wijsheid, inzicht en kennis

(vers 9) Vanaf het moment dat Paulus hoorde van de vrucht die het evangelie afwierp, is hij voortdurend voor hen gaan bidden. Daarbij heeft hij de wens te kennen gegeven dat zij Gods wil *volledig* mogen leren kennen. En dat niet door (eigen) menselijke wijsheid, maar met de bijstand van de Heilige Geest. Want alleen Hij geeft wijsheid en inzicht door. Het is *gratia, gratis*, geschenk. Merk op dat bij dit ‘tot kennis en inzicht komen’, het menselijk verstand en redelijk vermogen niet wordt uitgeschakeld, maar volop betrokken is.

(vers 10) Het gevolg van het verworven inzicht van de Geest (vers 9) is, dat het praktische leven daarmee in overeenstemming is. De leer past of ‘*matched*’ met de dagelijkse levenswandel. Of: het leven wordt geleefd zoals de Heer dat wil, namelijk in overeenstemming met hun afkomst. Zo vindt Hij in hen een welbehagen en geniet Hij in alle opzichten van hen. Want het is God te doen om ‘vrucht’. Hij wil dat ze vrucht dragen. Door het goede te doen of *het goede leven* te volgen, wordt vrucht geproduceerd. Wat vervolgens resulteert in (opnieuw) een toename in de kennis van God.

Dat heet geestelijke groei.

(vers 11) Om het in het geestelijk leven vol te houden, zullen de gelovigen *bijzondere kracht en bijstand* nodig hebben. Paulus vraagt of zij die kracht mogen ervaren, die alleen te vinden is in de Here Jezus Zélf. Hun kracht ontspringt in de *luisterrijke macht* van hun Heer. Hij is de onuitputtelijke

Krachtbron. Door Zijn inzet als verheerlijkte Heer zijn ze in staat om, alles wat op hun pad komt, te doorstaan. Om geduldig te volharden.

(vers 12) Nu worden de Kolossenzen opgeroepen om met *diepe vreugde en dankbaarheid* tot God de Vader te gaan. Het gaat om een *intense vreugde*, omdat Hij hen iets heeft gegeven, dat geen enkele generatie voor hen ooit heeft ontvangen. God de Vader stelt de *onbesneden heidenen* in staat om, samen met alle andere heiligen, te erven. Het gaat om een erfenis in het *hier en nu*. Het is een *gedeelde erfenis*, sámen met de besneden Joden. Sámen behoren ze Hém toe. Als één *nieuw Mens* (vgl. Ef.2:15). Het is een nieuw Lichaam dat deel uitmaakt van het *rijk van het Licht*. Ze behoren tot al die heiligen in het licht.

(vers 13) God de Vader heeft óns, Paulus inclusief de gelovigen uit Kolosse, getrokken uit de macht van de duisternis. Men is het *rijk van het licht* binnen gegaan ten koste van het *rijk van de duisternis*. Deze *beweging is definitief*. Ze zijn binnen gebracht door God de Vader in het koninkrijk van Zijn *geliefde Zoon*. Het is een Koninkrijk waarin de Zoon de heerschappij voert. Deze Zoon is geliefd door de Vader en Hij is geliefd door de gelovigen. In Hem heeft de Vader én hebben wij een *welbehagen gevonden* (vgl. 2Petr.1:17). En ook wij zijn geliefd door de Vader (vgl. Ef.2:4). Tegelijkertijd kunnen we zeggen dat het *Koninkrijk van de Zoon ook het Koninkrijk van God* (de Vader) is (1Thes.2:12). We zijn in Zijn dienst geroepen om *waardig* (=Koninklijk) te wandelen (vgl. Kol.1:10).

(vers 14) In deze geliefde Zoon hebben de gelovigen verlossing (=bevrijding, vers 13) gekregen. Dit heeft alles te maken met de *positie* die de gelovige heeft ontvangen *door wedergeboorte*. Deze verlossing is een *ontrukking* aan wereldse machten, gevolgd door een *overplaatsing*. Het bloed van de Here Jezus is *hét middel* daartoe. Door Jezus' bloed is er sprake van een *totale vergeving van zonden*. De gemeente van God te Kolosse is *gekocht en betaald* met Zijn bloed (vgl. Hand.20:28). Petrus noemt dit *kostbaar of dierbaar* bloed (1Petr.1:19). Deze verlossing is *in Hem* en niet in ons (vgl. Ef.1:7). De *verlossing* houdt per definitie de *vergeving* van zonden in. Deze twee zijn niet los van elkaar te denken.

~ **Gespreksvraag 4:** *Hoe ziet geestelijke groei er volgens Paulus uit? Waarom zijn we nooit volgroeid? (vers 9,10,11)*

~ **Gespreksvraag 5:** *Waarover mogen de christenen te Kolosse zich intens verheugen? Waarom kunnen wij ons ook verheugen? (vers 12,13,14)*

1.4 Christus is Schepper en Heer van alle dingen

(vers 15) Nu Paulus de gelovigen als het ware geplaatst heeft op de grond van *Golgotha als fundering* voor verlossing en vergeving, zoekt hij in op de *geliefde Zoon*. Want het draait in deze brief allemaal om Hém. Hij is het Hoofd. In de Efezebrief benadrukt Paulus veel meer *het Lichaam, namelijk de Gemeente* van Jezus Christus. Deze Gemeente (met hoofdletter!) wordt gebouwd vanaf de uitstorting van de Heilige Geest (Hand.2). Het is onmogelijk dat de poorten van de hel (Gr. Hades) haar zullen overweldigen. Dat hangt direct samen met het feit dat deze Gemeente *door Christus Zélf gebouwd* wordt én vanwege het feit dat *Christus haar Hoofd* is.

Paulus haalt alles uit de kast om Christus groot te maken, zowel in ons vers als in de volgende verzen. Hij wil Christus afzetten tegen iedere menselijke vorm van *wijsheid en rijkdom*. Dat doet hij door *Christus' 'afkomst', werk en positie* te beklemtonen.

Hij heeft al duidelijk gemaakt dat Christus de Geliefde van God de Vader is in Wie Hij al Zijn welbehagen vindt. Hij heeft gewezen op de *totale en eenmalige verlossing*, van de ene naar de andere positie. Dit i.t.t. de *wijsheidsleraren* die op een *geleidelijke of trapsgewijze opgang* naar boven wijzen, via de weg der *gnosis en inwijding*.

Nu noemt Paulus Christus het *beeld* van de onzichtbare God. Christus is de *afdruk* van Gods wezen, d.w.z. Hij *weerspiegelt* God *Zélf*, nl. *Zijn karakter én Zijn wezen*. Hij is de *zichtbare*

gestalte van God, oftewel *God naar de mens* toe. Of: de *openbaring van God de Vader* en Diens heerlijkheid (vgl. Heb.1:3).

Als zodanig is Hij echter ook *Gods eerste schepping*. Daarbij moeten we niet denken aan het *eerste schepsel* van alle schepselen in *chronologische volgorde*. Nee, want als de *mens Jezus van Nazareth* is Hij helemaal niet de eerste mens. Die was Adam. Hij is echter wel de *eerste in Rang(orde)*. Het gaat hier om een *kwalitatief Eerste-zijn*. Hij gaat *voorop*, want Hij steekt met *kop en schouders* boven andere mensen, hoe *nobel en moreel integer* ook, uit. Als Eerstgeborene, namelijk als *superieur mens*, is Hij *verheven boven* de hele schepping. Dat heeft alles te maken met *Zijn positionering* aan Gods rechterhand. Dáár is Hij *geïnaugureerd en geïnstalleerd*.

Hij is niet *opgeklommen ten hemel* om langs die weg 'wijs te worden'. Integendeel, Hij was Degene die *neerdaalde uit de hemel* om de wijsheid en de waarheid van de Vader te onthullen en te delen met de mensen. En Hij is als de Gekruisigde en Opgestane *gerehabiliteerd* door God de Vader en ontruikt aan helse doodsmachten. Hij is van de plek des doods *overgeplaatst en verheerlijkt* aan Gods rechterzijde. Hij is als mens niet bijzonder, omdat Hij door *trapsgewijze opklimming* tot *geestelijke wijsheid* zou zijn geraakt. Paulus laat juist zien, hoe *wijs, uniek en glorieus* Hij als God van eeuwigheid af al is. Maar ook hoe wijs en rijk Hij *nu* is.

(vers 16) Paulus gaat echter nog verder. Jezus Christus is *God in actie*. God de *Schepper*. Hij is niet 'slechts' de *Onderhouder*

die alle dingen draagt door het Woord van Zijn kracht, maar Hij is de *Ontwerper en Uitvoerder*. Zó is Hij God. God de Zoon wordt hier, *vanaf en van voor* het begin, aan de zijde geplaatst van God de Vader. Zij zijn *één*, niet alleen in *Wezen* maar ook in *Werk*. Volkomen gelijkwaardig.

De *Nederlandse Geloofsbelijdenis* zou Jezus Christus meer recht doen, wanneer zij de zin in de belijdenis: *'Ik geloof in God de Vader, de Almachtige, Schepper van hemel en aarde'*, zou aanvullen met *'...en in Jezus Christus, de Almachtige, Schepper van hemel en aarde'*. Zoals niemand het vol kan houden dat *alléén Jezus Christus de Verlosser is*, zonder *tegelijktijd* te beweren dat *God de Vader Verlosser-God is*. Immers, deze Vader was, van meet af aan, *betrokken* in het werk van de Zoon. De Vader en de Zoon voerden het *verlossingswerk* ook samen uit. Beiden gingen samen. *Parallel*, zelfs al vervulde ieder een *andere rol*.

Daarnaast moet gezegd dat alles geschapen is *in de kracht van Christus*. Als *Uitvoerder* is Hij de *'Aannemer én Werknemer'* die door Zijn *eigen bijdrage en inzet* het scheppingswerk tot stand heeft gebracht. Christus heeft het *niet uitbesteed*. Alles is ook geschapen *in Hem*, d.w.z. dat Hij de *dragende Grond* van al het bestaande is. Hij *draagt alles en houdt alles bijeen* door het Woord van Zijn kracht en Hij is het *Centrum en Coördinatiepunt*.

Dit is heel bijzonder en groots. Want het gaat om de *heerlijkheid van Christus* als Schepper van hemel en aarde *in het algemeen*, maar ook *heel specifiek* om Christus als *Hoofd*

van de Gemeente. Hij staat *aan de wieg* van Zijn Gemeente. De Christus van de Schepping is tegelijkertijd de Christus als verhoogde Heer. Het eerste was niet onbekend, maar het tweede was *uniek en nieuw*. Het is dan ook Paulus' bedoeling om de christenen te Kolosse *onder de indruk* te laten komen van de *grootheid van Christus* in het hier en nu.

Alles in hemel en op aarde, niets uitgezonderd, is door Christus geschapen. Niet slechts de zichtbare schepping, maar ook de schepselen die onzichtbaar zijn. Dat Paulus dit zo scherp benadrukt, moet de gelovigen aan het denken zetten. Want het levensgrote gevaar loert dat zij zich onderwerpen aan *ijdele gedachten en menselijke filosofieën*. Deze *denkbeelden* zijn niet van God, maar behoren tot Godvijandige machten, zoals de *wereldgeesten* (als demonische machten). Ook *vorsten en heersers*, die *zich feitelijk* onderwerpen aan geestelijke machten, zijn Christus onderworpen. En wat te denken van de *Overste van deze machten (=wereld als antigoddelijk systeem)*, die het rijk van de *hemelse gewesten* bestuurt? Ook hij is, als het erop aankomt, onderworpen aan Christus' heerschappij. En dat, vanwege de simpele reden, dat zelfs hij en zijn handlangers, door Hem geschapen zijn.

Maar daar stopt Paulus niet. Want Paulus belijdt niet alleen dat de hele Schepping *dóór Hem geschapen* is en uit Hem *voortkomt*. Nee, Paulus vermeldt ook dat de hele Schepping op Christus is *aangelegd*, d.w.z. op *Hem en Zijn eer gericht* is. Hij is het *Doel van de schepping*. Hij is het *divergente punt* waar vandaan heel de schepping *zin en bestaan* ontvangt,

maar Hij is tegelijkertijd het *convergente punt*, waar heel de schepping tot haar *bestemming* komt.

(vers 17) Christus bestaat *vóór alles*, d.w.z. Hij gaat aan al het bestaande vooraf. En zijn bestaan, is dan ook een *ander soortig bestaan* dan ons bestaan. Wij zijn geschapen, Hij niet. Hij 'bestaat of bestond' van eeuwigheid af. Maar zelfs bij het gebruik van *noties als 'bestaan, bestond, van, vanaf'*, doen we geen recht aan Christus' Persoon en Werk. Omdat het allemaal aanduidingen zijn die met *tijd, wording en eindigheid* te maken hebben. We kunnen ons als mensen blijkbaar niet anders uitdrukken. De Godheid en eeuwigheid van Christus kunnen we *belijden* en is voor de rest *onuitspreekbaar*. Want een term als 'eeuwig' is een *karakteristiek* voor God, waarvan wij slechts kunnen denken: *niet-tijdelijk* of *niet* onderworpen aan de tijd. In dit verband houdt 'eeuwig' niet slechts een '*niet-aanwezige tijdspanne*' in, maar is zij een '*kwalitatief-begrip*'. D.w.z.: zij zegt niet alleen iets over de *duur (=lengte)*, *namelijk heel lang*, maar zij zegt ook iets over het '*Leven van God*' (= *diepte, kwaliteit*).

Wij bestaan dankzij Hem. Paulus kan daarom niet veel anders, dan Christus' Persoon en Werk bejubelen. De Kolosse-brief is een ode aan Christus, die *Schepper, Oorsprong, Zin en Doel van de schepping in Eén* is. Paulus schrijft deze brief deels als een *geloofsbelijdenis*. Hij wil Christus met lofzang en aanbidding in de lucht steken. Hij maakt Hém groot door een geloofsbelijdenis. En hij wil dat die belijdenis aankomt en landt bij de gelovigen te Kolosse. Daarom *kruist hij niet de degens* met de joodse en Griekse dwaalleraars op een gelijk

niveau. Hij houdt geen *theoretische verhandeling*, met de vraag: 'Waarom Jezus?' . Hij wil Jezus helemaal *niet verdedigen* door middel van een *apologetiek*. Hij wil Jezus veel meer *aanprijzen* met het hart, dan *hard maken* met het hoofd. De Kolossenzen moeten (opnieuw) onder de indruk komen van Christus' Persoon en zó *tot aanbidding* komen.

Het gaat Paulus dan ook niet om de *rechte leer*, want voor iedere leer valt wel wat te zeggen. Er zijn immers altijd wel *argumenten voor en argumenten tegen* te bedenken. Zolang de menselijke ratio in stelling wordt gebracht, zullen (geloofs)argumenten sneuvelen. Daarom is het beoefenen van apologetiek een op zich *nuttige*, maar ook *eindeloze* zaak. Trouwens, heel veel *geloofsbelijdenissen* zijn helemaal niet zo *logisch*. Het christelijk geloof zélf is in veel opzichten *onlogisch*. Alleen al het feit dat *Paulus* deze Kolossenzenbrief geschreven heeft, kan al voorwerp van discussie zijn. Want waarom heeft God een *moordenaar en gedetineerde*, die zowel tegen *Gods orde en gemeente* handelde, als tegen de *gevestigde orde te Rome in ging*, in Zijn dienst genomen? Is dat voor de ratio niet volkomen *absurd*? Of het feit dat God vrede sluit met mensen *door het bloed van Zijn Zoon*? Is dat zomaar te verklaren?

(vers 18) Paulus heeft hier lovend benadrukt dat de hele schepping te danken is aan die ene, heerlijke Persoon, namelijk aan Christus. Maar daar houdt hij niet op. Want Christus, de Schepper van hemel en aarde, is ook nog eens het *Hoofd van het Lichaam*. Dát wil Paulus heel duidelijk maken. De Schepper-God is ook het Hoofd van de gemeente.

Hij is haar *Oorsprong*. Of: de Kerk als Gemeente van Christus is *ontstaan uit Christus Zélf*. Door Zijn kruisdood én opstanding, we moeten hier altijd met twee woorden spreken, wordt de Gemeente geboren. Christus is de *Eerstgeborene*, d.w.z. Hij is als eerste uit de dood opgestaan. Hij is ons *voorgegaan*. Hij stierf, toen zijn wij gestorven. Hij stond op, toen zijn wij opgestaan. Hij ging in alles voorop. Daarom noemt Paulus Hem de *Eerstgeborene van tussen uit de doden*. Hij heeft de dood, in *kwalitatieve zin*, in een ander licht geplaatst.

In alles is Hij de *Eerste*. *Chronologisch* (in tijd gaat Hij voorop) én *kwalitatief* (qua positie, in rangorde). Hij is *superieur*, want niemand is aan Hem gelijk. Of: niemand is *Zijns gelijke*. Zó wil Paulus Hem *afschilderen*. Zo groot en heerlijk. Zijn grootheid is *met geen pen* te beschrijven of anders gezegd: niet met de *'ratio' te vatten*. Daarom beschrijft Paulus de Here Jezus ook niet. Hij prijst Hém de hemel in. Waar Hij overigens als *Mens aan Gods rechterhand* al aanwezig is.

~ **Gespreksvraag 6:** *Paulus zegt dat Christus Heer is over alle dingen.*

Waarom is het voor ons moeilijk om dat te zien? (vgl. Hebr. 2:8,9)

~ **Gespreksvraag 7:** *Alle dingen zijn uit, door en tot Christus geschapen.*

Wat wil Paulus met deze verschillende voorzetsels aangeven? (vers 16,17)

~ **Gespreksvraag 8:** *Wat zijn de beperkingen van een verdediging van het christelijk geloof met redelijke argumenten? Herken je die? (vers 17)*

